

Jaco Jacobs

Een meisje met vleugels

Vertaald door Tjalling Bos
Met tekeningen van Sophie Plum

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Een vogelgids en een verrekijker

‘Wilson! Hé, Wilson, slaap je nog?’

Knarsetandend trekt Wilson het dekbed over haar hoofd. Het is nog veel te vroeg en te koud om zo’n ongelooflijk stomme vraag te beantwoorden.

‘Kom op, Wilson!’ roept de gedempte stem weer. ‘Ik heb mijn vaders verrekijker bij me, en ook de vogelgids. Je hebt beloofd dat je meegaat.’

‘Urrrrghhh!’ Met een kreun gooit Wilson het dekbed van zich af en gaat rechtop zitten. Ze schuift het gordijn opzij.

Een neus is platgedrukt tegen de ruit en heldere bruine ogen stralen opgewonden als ze haar zien.

Wilson leunt naar voren en doet het raam een klein stukje open. Ze heeft er meteen spijt van. Het voelt alsof ze de deur van de vriezer heeft opengetrokken.

‘Ik heb niet *beloofd* om mee te gaan, Errol,’ zegt ze. ‘Het zou kunnen dat ik *misschien* heb gezegd, of *ik zal wel zien of ik zin heb*, maar ik heb echt niets *beloofd*.’

Errol grinnikt. ‘Oké, ik zie je zo. Neem iets te eten mee. Ik hou van boterhammen met pindakaas en...’

Dwap.

Wilson duwt het schuifraam dicht zonder naar de rest van zijn bestelling te luisteren. Ze is echt niet van plan om boterhammen te gaan smeren voor een jongen die ze amper kent.

Bibberend van de kou klimt ze uit bed. Ze trekt het gordijn goed dicht, voordat ze snel haar pyjama uitdoet en een spijkerbroek, een T-shirt met lange mouwen en haar warmste trui aantrekt.

Errol Abrahams is net een zwerfkat. Iets meer dan een week geleden kwam hij zomaar aanlopen en begon hij tegen haar te praten. Blijkbaar heeft hij besloten dat ze voortaan vrienden zijn. Of ze hem nou aardig vindt of niet – daarover heeft ze zelf nog geen besluit genomen.

In de badkamer wast ze snel haar gezicht met ijskoud water in de piepkleine wasbak en bindt ze haar haren in een paardenstaart. Het is stil in huis. Haar moeder is al weg om tennisles te geven en Gabriël is vast en zeker weer ergens foto’s aan het maken.

Wilson zucht en bekijkt zichzelf in de spiegel. Groene ogen. Lang, lichtbruin haar dat krult bij haar oren. Eén voortand staat een beetje scheef, maar dat kun je alleen zien als ze glimlacht. Het leven van iemand die er zo doodgewoon uitziet, zou niet zo’n puinhoop moeten zijn.

Als er één ding is dat Wilson Fourie zou willen hebben, is het een normaal leven. Aan de binnenkant van de deur van haar klerenkast heeft ze een advertentie geplakt die ze een keer uit een tijdschrift heeft gescheurd.

Dit is de advertentie:

Waarom hangt iemand nou een advertentie voor neusspray in haar klerenkast? Nee, Wilson heeft niet vaak last van een verstopte neus. Maar de mensen in de advertentie zien er *zo normaal* uit. Een doodgewone vader, een doodgewone moeder en twee doodgewone kinderen. De vader ziet eruit alsof hij in een kantoor werkt en in het weekend golft. De moeder ziet eruit alsof ze van bloemschikken houdt en 's zondags lamsvlees, gele rijst en aardappelen klaarmaakt. De kinderen... oké, Wilson moet toegeven dat de kinderen nogal irritant lijken. Alsof ze nooit naar bed gaan zonder zich te wassen, en moeten huilen als ze geen tien hebben voor rekenen.

Toch vraagt Wilson zich soms af hoe het is om bij zo'n doodgewoon gezin te horen. Een gezin met een moeder die haar dochter niet naar een tennisracket heeft genoemd. Een gezin met een vader – dus

geen *stiefvader* – die niet de Meest Gehate Fotograaf van de Wereld is. Een gezin dat in een echt huis woont, met een tuin en een hond; een huis dat geen wielen heeft en niet zomaar ergens anders naartoe kan rijden.

‘Wilson!’ roept Errol ongeduldig van buiten. Elke keer dat hij haar naam roept, doet hij dat met een andere stem.

Wilson!

Een hoge piepstem.

Wilson!!

Een krakerige oudemannenstem.

WILSON!!!

Een blikkerige robotstem.

‘Wil...’

Wilson rukt de deur open. ‘Oké, oké, ik kom al!’

Errol grinnikt.

Wilson draait zich om en haalt snel twee sinaasappels, een rol koekjes en twee pakjes vruchtensap uit de keukenkast. Terwijl ze die in haar rugzak stopt, ziet ze Errol nieuwsgierig door de deuropening gluren. Hij is hier nog nooit geweest en ze is ook niet van plan om hem binnen te laten.

Een *motorhome* noemt Gabriël hun huis-op-wielen. Dat is een erg groot woord voor een soort caravan met een eigen motor. Gabriël heeft hem helemaal uit Amerika laten komen toen hij geld van zijn pensioenfonds had gekregen omdat hij zijn baan bij de krant was kwijtgeraakt.

‘Roodkeellangklaauw,’ zegt Errol. ‘Maskerbuulbuul. Zwartkopwielewaal. Kardinaalspecht.’

Wilson rolt met haar ogen terwijl ze de deur van het huis-op-wielen op slot doet. ‘Voel je je wel goed, of heb je koorts of zo? Waarom praat je zo raar?’

Errol zwaait met het boek dat hij in zijn hand heeft. ‘Dat zijn vogelnamen,’ zegt hij. ‘Mooi, hè? Ze klinken bijna alsof je ze kunt zingen.’

Roodkeellangklaauw

Maskerbuulbuul

Zwartkopwielewaal

Wilson maakt een bromgeluid. Hij moet zelf maar bedenken wat het betekent. Ze hoopt toch echt dat ze nu niet op haar nuchtere maag hoeft te luisteren hoe hij al die vogelnamen gaat zingen.

‘Oké,’ zegt ze dan, en ze wijst naar de verrekijker in Errols andere hand. ‘Waar wil je vogels gaan zoeken?’

‘Bij het meertje staan een heleboel bomen,’ zegt Errol. ‘En hoe meer bomen, hoe meer vogels.’

Wilson zet haar handen op haar heupen en kijkt hem schuin aan. ‘Het meertje?’

Errol knikt en loopt weg.

Met een zucht gaat Wilson met hem mee.

Toen ze nog in de stad woonden, zou haar moeder het nooit goed hebben gevonden dat ze op een zaterdagochtend zomaar met een wildvreemde jongen meeging. Maar in een klein dorp zoals dit is alles anders. Iedereen kent elkaar, en de kinderen spelen tot de avondschemering buiten op straat.

Wilson is de tel kwijtgeraakt in hoeveel dorpjes ze de afgelopen jaren hebben gewoond. Elke keer blijven ze maar een paar maanden. Haar moeder zet advertenties voor tennislessen, en de mensen in het dorp zijn telkens diep onder de indruk als ze erachter komen wie hun kinderen tennisles wil geven. Terwijl haar moeder lesgeeft aan kinderen die nauwelijks weten hoe ze een racket moeten vasthouden, struint Gabriël door het dorp en maakt duizenden foto's. En als de dorpskinderen genoeg tennisles hebben gehad en Gabriël niets meer kan vinden om te fotograferen, pakken ze hun spullen en gaan ze weer de weg op met hun huis-op-wielen.

Ze zijn pas drie weken hier in Verkeerdevlei, en nou loopt ze vanochtend zomaar over een stoffige straat, samen met een jongen die ze amper kent.

Wilson gluurt vanuit haar ooghoeken naar Errol. Hij fluit een irritant deuntje. Errol is even oud als zij, maar hij is wat kleiner en zijn armen en benen zijn zo dun als lucifers.

‘Waarom nou juist vogels?’ vraagt Wilson.

De ochtendzon straalt lekker warm in haar nek.

Errol haalt zijn schouders op. ‘Waarom niet? Mijn oma zegt dat ik elke week een andere hobby heb. Ik heb de vogelgids uit de bieb gehaald en toen heb ik besloten om te kijken hoeveel van de vogels ik kan vinden.’

‘Daar is er een,’ zegt Wilson.

Errol kijkt omhoog naar de elektriciteitsdraad waar ze naar wijst. Hij glimlacht. ‘Mus,’ zegt hij. ‘Oké, die vink ik af.’

‘Waar gaan jullie naartoe?’

Wilson schrikt van de strenge stem. Een politie-agent op een fiets stopt naast hen. Hij heeft een grijze snor die zo netjes geknipt is dat het net lijkt alsof die op zijn bovenlip is geschilderd. Er zitten wasknijpers onder aan zijn broekspijpen, zodat er geen smeer van de fietsketting op kan komen.

‘Goedemorgen, meneer Calitz,’ zegt Errol.

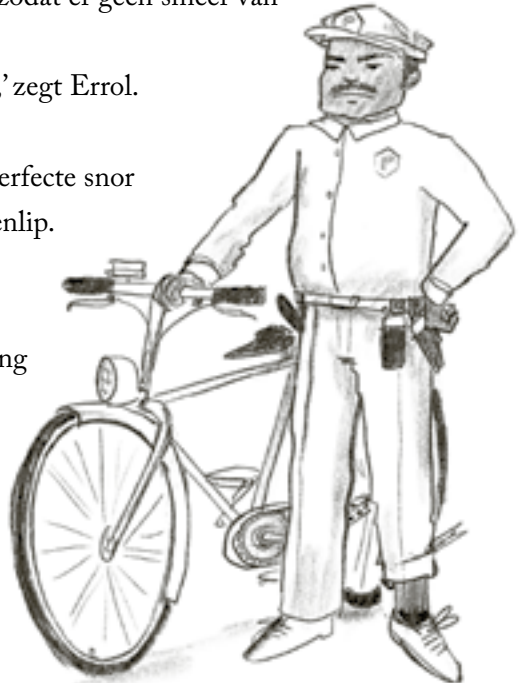
‘Eh... morgen,’ groet Wilson.

De politie-agent snuift. Zijn perfecte snor maakt een sprongetje op zijn bovenlip.

‘Je hebt mijn vraag niet beantwoord, Errol Abrahams,’ zegt hij.

De politie-agent klinkt zo streng dat Wilson angstig slikt.

Maar Errol glimlacht. ‘Wilson en ik gaan vogels zoeken,’ zegt hij.

De ogen van meneer Calitz flitsen in Wilsons richting, en weer terug naar Errol. ‘En hoe kom je aan die vogelgids en verrekijker?’ vraagt hij.

‘Het boek is van de bibliotheek en de verrekijker is van mijn oma,’ zegt Errol.

De politie-agent knijpt zijn ogen tot achterdochtige spleetjes. ‘Hmpf,’ zegt hij. Hij kijkt weer naar Wilson. ‘En jij bent het meisje dat met haar moeder in die woonwagen op de camping woont?’

‘Het is een motorhome,’ zegt Wilson.

‘Hmpf,’ zegt meneer Calitz weer.

‘Fijne dag, meneer!’ groet Errol en hij loopt verder.

Wilson haalt hem op een draffe in. Ze gluurt over haar schouder. De politie-agent zit nog als een standbeeld op zijn fiets en kijkt hen na. ‘Hmpf,’ hoort Wilson hem weer snuiven.

‘Wat is zijn probleem?’ fluistert ze.

‘Zeker weer torren,’ antwoordt Errol. ‘Of luizen.’

Wilson wacht tot hij het uitlegt.

‘Hij kweekt rozen,’ zegt Errol. ‘Allerlei soorten en kleuren. Zijn rozen winnen elk jaar een heleboel prijzen op de grote rozenshow in de stad. Mijn moeder zegt dat zijn rozenstruiken voor meneer Calitz net zoiets als kinderen zijn.’

Wilson fronst. Kleine dorpjes zijn raar. En Verkeerdevlei is duidelijk geen uitzondering.

‘Maar waarom vroeg hij hoe je aan het boek en de verrekijker komt?’ vraagt ze.

Errol lacht even. ‘Meneer Calitz is een heel goede politie-agent. Hij denkt zeker dat ik het boek heb gestolen.’

‘Gestólen?’ Wilson blijft met een ruk staan.

Errol knikt. ‘Als je het precies wilt weten: ik ben een keer een boek

van de bieb kwijtgeraakt. Al meer dan een jaar geleden. Nu mag ik geen boeken meer lenen. Mevrouw Helmien, de bibliothecaresse, is erg boos op me. Dus als ik een boek mooi vind, moet ik het de bieb uit smokkelen.'

'Stélen, bedoel je,' verbetert Wilson hem snel.

'Ik smokkel het altijd weer terug,' zegt Errol.

Wilson denkt er even over na. 'Nou ja, een bibliotheek is een plek waar je boeken leent en weer terugbrengt. Jij leent alleen boeken zonder biebkaart... zou je kunnen zeggen.'

'Precies,' zegt Errol. 'Kijk, een rotsduif.' Hij wijst naar een vogel en vinkt de naam af op de lijst achter in het boek.

Wilson wil hem eraan herinneren dat je niet in een bibliotheekboek mag schrijven, maar doet het toch maar niet. Ze kent hem nog niet eens twee weken, maar dat is lang genoeg om te weten dat Errol toch weer een slim antwoord zou hebben.